

ville være ønskeligt, for så vidt angår højere sekretariatspersonale, at udgangspunktet for beregningen af poster tilkommende hvert medlemsland fastsattes til 2.000 mod hidtil 1.500 poster, og at den hidtidige minimumskvota for hvert land på 1-5 poster forhøjedes til varianten 1-6 poster. Derudover skulle 130 (imod hidtil 100) poster forbeholdes udviklingslande med stor folkemængde (men lav bidragsprocent). Resten af posterne skulle fordeles i henhold til bidragskålaen. Der skulle tillægges de pågældende posters betydning vægt, men dette kriterium skulle ikke formelt indregnes i det geografiske fordelingsystem. Endvidere skulle personalets sproglige sammensætning søges forbedret.

I. Under debatten konstateredes fremskridt med hensyn til personalets geografiske fordeling, men navnlig udviklingslandene henstillede, at de forskellige posters vigtighed rent faktisk blev taget i betragtning, og med dette forbehold kunne de godkende generalsekretærens konklusion. Et nyt indslag i debatten var, at der blev udtrykt utilfredshed med, at enkelte lande inden for de geografiske regioner, som generalsekretæren benytter som grundlag for fordelingen af posterne, skulle have opnået en begunstiget placering på bekostning af regionens øvrige lande. Uden at der blev nævnt navne, blev det antydnet, at f. eks. Pakistan og Ceylon var misfornøjede med den fortrinsstilling, som indiske sekretariatsembedsmænd synes at nyde. Fra vestlig side advarede man i almindelighed mod at vanskeliggøre generalsekretærens personalepolitik.

Under debatten fremlagde Pakistan med Ceylon, Japan, Kenya, Nepal, Spanien, Sudan, Syrien, Tyrkiet og Den forenede arabiske Republik et resolutionsforslag, ifølge hvilket generalforsamlingen, der indser nødvendigheden af en mere ligelig fordeling af personalet mellem de forskellige regioner og inden for hver region, navnlig for så vidt angår højere poster, godkender de i generalsekretærens beretning indeholdte konklusioner, anmoder ham om at fortsætte sine bestræbelser på at opnå en bedre geografisk fordeling af personalet og anmoder ham om at rapportere om posternes fordeling både i henhold til nationalitet og betydning. Dette resolutionsforslag blev den 1. december ved-

taget i *udvalget* med 104 stemmer for, idet alene Italien undlod at stemme.

II. Ligesom under 21. samling gav drøftelserne af personale spørgsmål anledning til fremsættelse af krav om en ligelig hensyntagen til FN's forskellige arbejdsprog i sekretariatet. Fra fransk- og spansktalende landes side protesterede man skarpt mod påstået diskrimination til fordel for engelsksproget personale og fandt det utilstedeligt, at personale med fransk og spansk som modersmål skulle arbejde på et andet arbejdsprog. I debattens løb forlangte man fra østeuropæisk side, at russisk blev forfremmet fra officielt sprog til arbejdsprog, og Kina fremsatte tilsvarende krav for så vidt angår kinesisk.

15 spansktalende og 20 fransktalende lande, herunder Canada, fremsatte et resolutionsforslag, ifølge hvilket generalforsamlingen opfordrer generalsekretæren til at sikre en bedre udnyttelse af personalets sprogkundskaber og en bedre balance mellem arbejdsprogene ved personaleansættelser; med disse formål for øje anmodes generalsekretæren om at sørge for tilstedeværelsen af sprogkyndige medarbejdere i personaleafdelingen og for en snarlig indførelse af et avanceret sprogundervisningsprogram og et sprogbonussystem.

Forslaget vakte dybtgående betænkeligheder, fordi det ville komplicere sekretariatets arbejdsdag og gribe ind i generalsekretærens dispositionsfrihed med hensyn til ansættelse af personale i bestemte afdelinger; undervisningsprogrammet og bonussystemet ville koste FN over \$ 800.000 om året og dertil påvirke en stigning på særorganisationernes budgetter som følge af den ensartede personalepolitik inden for alle organisationer tilsluttet FN. Såfremt engelsk og fransk skulle indrømmes fuld ligestilling i sekretariatet, måtte over 200 fransktalende medarbejdere ansættes, og FN's udgiftskonto ville stige med over 2 millioner \$; udgifterne ville blive endnu større, hvis spansk blev gjort til arbejdsprog i sekretariatet, således som det er i generalforsamlingen og ECOSOC. Fra japansk og nederlandsk side blev det understreget, at over 60 pct. af medarbejderne ikke har et af FN's 5 officielle sprog som modersmål, og disse medarbejdere ville få pålagt en ekstra byrde, hvis det krævedes, at de skulle be-